

Tajemství rodinného prokletí

Teodor Vodička

Děšť se snášel na střechy starého města jako unavený orchestr, co hraje jen jedinou notu. Ulice voněla mokrým kamením, levným tabákem a něčím, co mi připomínalo krev. Zapálil jsem si další cigaretu, i když jsem věděl, že mi dojdou sirky dřív, než zjistím pravdu.

Říkali tomu prokletí rodu Mračných. Staré jméno, starý dům, staré tajemství. Taký staré peníze, které jsem potřeboval víc než čistý trestní rejstřík. Slečna Klára Mračná mě našla v mé kanceláři, zatímco jsem ještě svíral stopy po nočním flámu. Měla oči barvy černé kávy a rty, které by dokázaly zlomit i soudní rozsudek. Přinesla s sebou příběh - obálku, co chrastila těžkými bankovkami.

„Chci vědět, proč můj bratr zmizel," řekla. „Proč každý z naší rodiny umírá dřív, než dosáhne čtyřicítky."

Měl jsem říct ne. V mém slovníku se to slovo vyskytovalo tak vzácně, že se mi na jazyk nedostalo.

Dům Mračných stál na okraji města, kam se už dávno nechodilo pro radost. Vysoké zdi, okna jako prázdné oči, vchod, co vrzal jako starý dub. Služebná mě vpustila dovnitř bez jediného slova. V hale to vonělo po vlhkosti a zaprášených portrétech. Každý obličej na obrazech se na mě díval, jako bych byl poslední, kdo tudy projde živý.

Klářin bratr, Viktor, zmizel před týdnem. Beze stopy. Jen pár skvrn v pracovně a láhev prastaré whisky, rozbitá o podlahu. Říkalo se, že poslední noc slyšeli z jeho pokoje šepot. Nikdo nevěděl, komu patřil.

Prošel jsem dům, krok za krokem, cítil, že se mnou někdo jde. Nikdo tam ale nebyl. Jen stíny, které se pohybovaly jinak, než by měly.

Začal jsem u starých záznamů. Děd Mračných spáchal sebevraždu - nebo to tak aspoň psali v novinách. Jeho otec zmizel beze stopy. Ještě dřív byla řeč o požáru, který sebral tři životy, ale nezanechal žádné vysvětlení. Všichni muži rodu, jeden po druhém.

Našel jsem deník, skrytý za polici. Nebyl Viktorův, byl mnohem starší. Četl jsem: „*Krev naší rodiny je poskvrněná. Každý syn zaplatí, dokud nebude splacen dluh. Dlužník byl jeden, trest nese každý.*"

Byla to jen stará pověra, řekl jsem si. Když jsem dočetl poslední větu, zhasla lampa. Já věděl, že

nejsem v místnosti sám.

Odpovědi jsem našel v archivu města. Zprávy z konce devatenáctého století, soudní spis, který měl dávno shořet. Jeden Mračný tehdy zabil ženu - cikánku, kterou obvinil z čarodějnictví. Svědci tvrdili, že šlo o pomstu, ne o spravedlnost. Její rodina zmizela, jen prázdná slova prokletí zůstala v kronikách.

To byla ta stopa. Prokletí nebylo jen legenda, byla to vzpomínka, co se držela rodu jako stín. Někdo ji živil, někdo ji udržoval při životě.

Když jsem se vrátil do domu, Klára mě čekala ve své ložnici. Kouřila dlouhou cigaretu a dívala se z okna, kde déšť kreslil šmouhy na sklo. „Našel jste něco?“ zeptala se.

Řekl jsem jí pravdu. V jejích očích se poprvé objevil strach. „Pak to znamená,“ zašeptala, „že jsem na řadě já.“

Noc byla těžká, jako by se město dusilo pod vlastním kouřem. V domě se ozývaly kroky, i když nikdo nechodil. Dveře se samy zavíraly. Vzduch voněl prachem a krví.

Našel jsem Viktora. Ve sklepení, svázaného, oči šílené, tvář bledou. „Není tom prokletí,“ syčel. „Je to rodina. Klára... ona to nese dál. Ona je ten hlas.“

Než jsem stačil zareagovat, ozvalo se cvaknutí. Klára stála za mnou, v ruce pistoli.

„Některá tajemství musí zůstat uvnitř domu,“ řekla. „Vy dva už ven neodejdete.“

Rána zazněla jako konečný verdikt. Nepamatuji si, jak jsem se dostal z domu. Jen to, že když jsem otevřel oči, ležel jsem na ulici a déšť smýval krev z mých rukou.

Dům Mračných shořel ještě té noci. Říkali, že blesk udeřil do střechy. Nikdo nepřežil. Já ale věděl, že oheň byl jen kulisou. Skutečné prokletí nebyl hněv dávné ženy, ale hřích ukrytý v krvi rodu. Klára byla jeho nositelkou.

Zápalil jsem si poslední cigaretu a sledoval kouř, jak se ztrácí v dešti. Některá tajemství jsou těžší než olovo. Když je nesete v kapse, táhnou vás ke dnu stejně jistě jako rodinné prokletí.